

13. 9. 2026 – Král mu byl nakloněn

1. čtení: 2Sam 14, 1-21

Píseň: S319 – Shromáždil člověk prý moudrosti své poklad

Základ kázání: 2Sam 14, 22-33

Kázání: Milí shromáždění,

jak „to“ dobře dopadlo! Konec dobrý – všechno dobré! I my máme příjemný pocit. Vždyť David odpustil Abšalómovi, že zavraždil Davidova nejstaršího syna – svého bratra. Abšalóm se směl vrátit domů. A nakonec se i vídat s tátou. Takže dobrý!

Jenže to je zase jen zdánlivé. Příběh přece *očividně* neskončil. Naopak teprve po dnešním příběhu se rozjede na plné obrátky. Abšalóm si otcovo přijetí *vynutil*. Násilím. Zradou Jóaba. Bez kterého by zůstal trčet v Gešúru.

Jak by tedy taková situace mohla pokračovat dobře? Jak by zrádce, vrah, podrazák, nevděčník, žhář, pomstychtivý a arogantní člověk mohl najednou být úplně jiný?

No protože přece „odpuštění!“ Když přece odpustíme, tak vyčarujeme novou realitu. Ohneme vesmír, Boží řády i druhého člověka, že *ted’ už bude takový, jak my chceme*. O to přece v odpuštění jde – abychom se *my* cítili dobře!

Což je stejně pomýlené jako dojem „dobrého konce“ dnešního příběhu. Odpuštění není od toho, aby se někdo nějak cítil nebo cítil. To by byla jen marnost, prázdnota, zbytečnost – kdy naposledy nám kterýkoli pocit vydržel alespoň hodinu v kuse? Nebo den?

Ale i Jóab se svými pocity nechal oblbnout. Stejně jako David. Ten jakoby pochopitelně – přeci jen Abšalóm byl jeho druhorozený. A nyní *prvním* následníkem trůnu. Byl krásný a schopný. Ale kvůli tomu se tvářit, že není pomstychtivý, vypočítavý lhář a vrah?

Tak i tato „pochopitelnost“ je hlubokým omylem. Sebeklamem zdánlivostí. Aby hlavní byly naše pocity. Vždyť nad to ještě Jóab přivedl Abšalóma k Davidovi poté, co mu Abšalóm vypálil díl pole. Sebestřednost, pýcha, bezohlednost a zlo nejen Abšalóma tedy pokračují. O to hnusnější a odpornější, že i na tom Jóabovi, který se ho zastal. Který ho zachránil. Ale i David si dál myslel, že když Abšalómovi přece odpustí a políbí ho a přijme ho, že se Abšalóm najednou změní.

Naprosto absurdní. Vždyť Abšalóm byl znovu a znovu *odměňován* za své *zlo*. Za bratrovraždu. Aroganci. Nevděčnost. Žhářství. Abšalóm sám navíc *nikdy neprojevil ani trochu pokání*. Lítosti. Viny. I s Jóbem v závěru příběhu jednal arogantně, povýšeně, urážlivě, pohrdlivě. Ačkoli mu vypálil kus pole jen kvůli pozornosti.

Tak i dnes mnozí věří, že když *odměníme* takové jednání, tak ten zlý člověk přestane být zlým. A pak se strašně diví, že se děje opak. Jak je možné, že odměňováním zlého jednání *povzbuzujeme* zlé jednání?!

Jaká záhada, jaké tajemství!

My jsme si přece mysleli, *my* jsme přece *cítili* něco jiného! Jak to, že pravda, realita a skutečnost jsou *jiné*? Jak to, že se *nám, mně* nepřízpůsobily, nepodřídily?!

Tak i v současnosti přicházejí *stejně* důsledky. Uvnitř lidské duše, v rodině, v práci, na ulici, v církvi... všude. Však i nyní sledujeme dění *rodinné* – nikoli mezinárodní politiku: Když odměňujeme zlé jednání, odměňovaný člověk *nemá důvod* přestat se zlým jednáním. Naopak mu dáváme další důvody, aby jednal hůř a hůř. Dospělí ještě víc než děti. Vždyť i Abšalóm po prvním odpuštění šel a *vypálil* majetek svého zastávce. Jako trucující fracek.

A bude hůř. V příběhu. I v současnosti naší i „jejich.“

Dokud budeme odmítat nejzákladnější řády stvořené reality. Dokud budeme jakýkoli, číkoli pocit stavět nad i očividnou pravdu. Proč by přece pocit jednoho byl důležitější než druhého?

A tato seberozpornost, a tak úpadek a úbytek, moderního liberalismu je znát tak přenápadně v ČCE. Ale také dál na západ. Z úplně stejného důvodu, jako přichází nyní v příběhu úpadek Davidova království. Jako je to už s každým malým dítětem: Odměňováním zla zlo jen povzbuzujeme, podporujeme. A jakmile zkusíme báčorky o tom, že pocity jednoho jsou důležitější než někoho jiného, velmi rychle se všichni ostatní otočí zády. I uvnitř hnutí samého.

Nic na tom nemohou změnit ani sladké řečičky. A pohádky o utopiích. V příběhu od zmanipulované, navedené ženy: Jak je David moudrý. Když posuzuje bližní podle *svých* pocitů, ne *jejich* rozhodnutí a činů. Že je jak Boží posel. Jak je bystrý, že *prokoukl*, že ji poslal Jób. A jak se i „mesiášský král“ David *napýřil*, když mu takto pochlebovala. Kdo by přece byl podezřívavý, skeptický když nás někdo chválí? Lichotící lidé přece *nemívají* postranní úmysly!

Stejně jako na tom všem nic nezměnilo, že si jistě David připadal jako kdysi s Nátanem. Kterému ale svou vinu přiznal. Ale Jóabovi ani té navedené ženě *ne*. Ale to je „jen detail!“ Stejně jako u Abšalóma – také nepřiznal vinu, ale hlavně abychom mu odpustili! Jak to tolikrát dobře fungoval nám!

Tak i ta žena zmizela z příběhu, jako by jí nebylo. A Jóabem navracený Abšalóm vypálil Jóabovo pole. Ale David ho přece políbil a přijal! Tak je přece *jen logické*, že hned v další větě si Abšalóm opatří ozbrojený gang. A začne občanskou válku proti Davidovi. A proti Jóabovi. Vždyť mu přece odpustili jeho převeliká zla! Aniž by Abšalóm musel být špitnout jakoukoli omluvu. Nedejbože přiznání.

Tak proč by se *přestal* chovat stejně? Proč by se jeho chování *nestupňovalo*?

Dvojnásob, když byl tak krásný. Takže se k němu stejně chovali takřka všichni již od dětství. Hezký člověk přece nemůže být zlý. Krása nemůže škodit, ubližovat, ničit. Atraktivní člověk *nemůže* zneužívat toho, jak je vnímán ostatními – od rodičů až po cizí. A už *vůbec* ne k tomu, aby mu procházelo chování, které ostatním *nepromíjíme*.

Jenže lichotky navedené ženy byly prázdné. Stejně jako Abšalóмова krása. A to *zejména* před Bohem. Na Boha nedělá dojem nic z toho, co považujeme za atraktivní, hezké, moderní, progresivní, vyspělé a podobně. Vždyť Bůh *explicitně* upřednostňuje *opak*: Nejmenší. Poslední. Otroky. Chudé. Špinavé. Mrzáky. Malomocné. Ty nejmenší. Ty nejposlednější. Ty nejbezbrannější. Ty nejbezprávnější.

Také proto, abychom ani my *nedávali* na to, že někdo je přece hezký. Nebo naopak škaredý. Abychom odmítali ignorovat jejich zlo. I dobro. Už od věku malých, roztomilých miminek. Protože jinak se pak nestačíme divit. Jako se nepřestával divit David. I Jóab. A budou se *stejně* divit ještě po Abšalómově smrti:

Jak to, že *můj* pocit a moje okouzlení *krásou* a roztomilostí druhého povolovalo *jeho/jejímu* zlu? Jak je to možné? Jak je možné, že odpuštění bez vyznání viny jen *povzbuzuje* zlo?!

Jak to, že ten, kdo nám lichotí, od nás jenom něco chce? Vždyť my *tak toužíme* být chváleni! Jak máme bez pochval a lichotek vědět, jakou máme hodnotu? Jestli říkáme pravdu? Jestli děláme správné a správně?! Jestli se můžeme „cítit přijati?“

„Poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.“ Připomíná také Ježíš v J 8, 32. Z otroctví hodnocení druhých lidí. Z otroctví vlastních pocitů i

nepocitů. Z otroctví absurdních pověr, nesmyslů, bludů i tmářství. Protože *právě* pravda může vysvobodit z hříchu. Čímž Ježíš pokračuje.

Protože *jen* pravda nás může naučit odlišovat pravdu od nepravdy. Hodnotné od bezcenného – už jen trvalostí nebo pomíjivosti. A jinak nás ostatní budou tak snadno zneužívat, využívat, používat. Vždyť proč by to nedělali/-y?

Jen pravda může vysvobodit. Pravda o sobě samých. O druhých. A hlavně o Bohu. Jenže *právě* pravda je tak často *proti* našim pocitům. Chtěním. Dychtěním. Zvyklostem. Které jsou tak příjemné. Zejm. když nás někdo chválí a lichotí nám. Tak no a co, že je to vrah, zloděj, podvodnice, násilnice, žhář, nevěrnice atd.

Pravda by nám vše jen kazila. A my si přece *zasloužíme* cítit se dobře! Konečně už! Tak i v příbězích biblických i našich pokračuje zlo. Hřích. Bolest. Utrpení. Hledání všeho a všech jen ne Boha – a tak pravdy.

Protože i Abšalómovi pořád dokola promíjeli, odpouštěli. Před jeho příšerným zlem přivírali oči. Ačkoli nemusel ani přiznat svou vinu. Ani se omluvit. Jak moderně i ve výchově dnes! A pak už bylo pozdě.

Pro všechny. Pro celé království. Pro celý Boží lid.

Když uvěříme, že pravda otravuje. Překáží. Obtěžuje. *Komplikuje*. Nebo dokonce že možná vůbec není – a nejde poznat. A je „strašně komplikovaná.“ Dnes zcela explicitně a nahlas. Důležitější je „přece se dohodnout“ než pravda. Klidně za cenu vyhovění lžím, zlu, zlým. A tak zůstáváme otroky. Svého nitra. Svých dychtění. Svých pocitů příjemných i nepříjemných. Zůstáváme otroky druhých lidí. Zla jejich i svého.

A pak chceme to samé od Boha. Aby *On* teď najednou, kouzelným „abraha dabra,“ všechno změnil. Bez ohledu na minulost. Na naše rozhodnutí. Na naše nakládání s vlastní svobodou. Aby „všechno dobře dopadlo.“ *Protiv* našim vlastním rozhodnutím. My přece určujeme realitu, důsledky, chování druhých!

A ono se to pořád neděje. Ani církevní obřady ani jednání to nezpůsobují.

Protože nemají. A neměly. Mají činit pravý opak: Zvěstovat pravdu. Vždy nejprve o Bohu. A pak o všem ostatním podstatném. Jinak Boží spásu přijmout *nelze*. Tím méně jí užívat už v tomto světě. Jak to David *dělal*, dokud nebyl králem. A jak to teď vypadá, když odsunul pravdu i Boha někam stranou. **Amen**

Píseň: EZ312 – Kriste, jenž jsi smrt podstoupil